

BERZE TÜNDE

Álmok nélkül

Igyekszem nem lenni,
köddé válni a semmiben,
úgy tűnni el,
hogy nyomom ne legyen.

Még fázom néha,
nincs, mi felmelegítene,
hisz nincs már jóság,
reményem' széjjelhordta
a boldogtalan szótlanság.

Néha feleselek sorsommal,
de szélbe szórt szavaim'
a tajtékos ég mindig befalja,
növelve önkényét, hatalmát,
rám lövelli földbe döngölő villámait.

Milyen balga az ember!
Hitet ültet magának,
s neveli szorgos munkával,
aztán várja, hogy beérjen,
pedig ádáz kezek rég kitépték.

Úgy kellene egy új hit, új remény,
s némi emberséges bizalom,
nem ennyi mocskos szennyhalom!

Sok érdekeMBER él.
Érdekből remél, érdekből hisz,
érdekből érvel, érdekből szeret,
csupa érdekből bólogat, helyesel,
csak elfelejti: egyszer érdekből temetik el!

Utóhang:

Elültek az álmokat hordozó szelek,
lassan megfakultak a régi színorgiák,
fagyot köpül a hosszú, csillagtalan éj,
kételyek dörömbölnek a valóság falán,
túl távolról integetnek már az emlékek,
eluralkodott a félelem emberségem felett.

Nem szavalok...

Nem szavalok,
csak hintem betűim hadát,
s azok állnak szépen sorba,
megtörve a vakító fehéret.
Fogócskáznak ők szüntelen,
kergetve az értelem szikráit,
mint tavaszi réten az üzekedő nyulak,
s fel-le kapkodva fejüket,
keresik helyüket a papíron.
Végtelen kínnal szül,
siklik ujjaim közt a mélyfekete írón,
hajtja a kín, mely belülről fakad,
s remélve szabadságát – feltör,
odapiszkitva a még szűz lapra...
...így megrontva azt,
lesz termékeny,
sok-sok kis szörnyet teremtve.
Hunyt szemmel látom a rettenetet,
mit szültek tomboló idegek,
pedig csak írok csendesen,
hallgatok, s nem szavalok...

Modern rabszolgaság

Némán s hangtalan' járkál az ember,
feje körül rózsaszín légbuborék,
s bár néz, nem lát át annak ködén.

Monoton zakatoló élet-formán
nem nő szivárványos kincs-virág,
csak gyűlnek, gyűlnek a napi normák.

Dédelgetni délibábot itt nem lehet,
hisz eretnecség hinni más világot,
s a múlt dicsősége mára csupa rom.

A megtépázott, szerény öntudat,
hangtalan' túr, nem sír, nem zokog,
csak egy helyben, félve toporog.

Lassan kiapadt az ígéreték óceánja,
s reményünk kis hajója megfeneklett,
égre néző szemmel megváltásért reszket.

Még alszanak a változást hordozó szelek,
bár a messzi, távolban ringó látóhatár
sötétbe hajló színén üzenete vibrál.

Menj tovább

Alszanak már a fény-csodák,
felhúzta csillag-paplanját az ég,
nagyon hallgat bennem a csend,
hiába fülelek, nem hallom neszét!

Milyen sóhajok és kínok kellenek,
hogy az élet túllépjen a rideg falakon?
Meglélje, majd gondtalanul feltörje
a boldogság titkos szelencéjét?

Néha azt hiszem, nincs határ,
csak végtelen, szertelen szabadság,
de néhány gyáva léptem után
a földre visszaránt súlyos rabigám.

Vándorok jönnek, s talán féltenek,
talán szánnak, talán itt is maradnának,
de rozsdás láncoktól szétszabdalt,
torzó lelkem ordítja: *menj tovább!*

Nem vagy velem

Kitárta karját a magány,
s hiány falakat épít körém,
félek, végleg bezárnak,
elhaltak az ihletszikrák,
szótlanul pihen az ábránd...

Már nem kereslek,
sem valód',
sem emléked',
szegény vándorra vált hitem,
mely a falakon kívül rekedt.

Nem keresem fény-csillagod
a szunnyadó sötét ködében,
de még keserű utóízt ontanak
a veled habzsolt csodák,
pedig jéggé dermedt a régi vágy.